

De arme weduwe en onze penningen

De toekomst komt op ons toe. Dat proces kunnen we passief ondergaan om zo onder te gaan in de vele vormen van chaos, die de bewoonde wereld van oudsher bedreigen.

We kunnen ook ontwikkelingen beïnvloeden en als samenleving die uitdagingen zo goed mogelijk beantwoorden, wetende dat eens onder de nieuwe hemel en op de nieuwe aarde de zee van de chaos er niet meer zijn zal.

Twee ruïneuze ontwikkelingen dreigen, doordat ze in het heden worden onderschat, in de toekomst onomkeerbaar te worden. Ik doel op de milieuproblematiek en de troebelen in grote delen van Oost-Europa. Zij hebben, hoe onderscheiden ook, gemeen dat een ongeremde voortwoekering de "heerlijkheid van de schepping" dan wel de gerechtigheid en de vrede in grote delen van de wereld langdurig of zelfs blijvend zal verstoren. We hebben de laatste jaren met vallen en opstaan geleerd behoedzamer om te gaan met het jaarlijkse financieringsstekort van de Staat. Dat is goed, dat is winst ten bate van onze kinderen. Maar in sommige sectoren laten we de jaarlijkse milieutekortten van onze samenleving nog riskant oplopen. Dat is slecht, dat is verlies ten koste van onze

kinderen. Het terugdringen van de nog voortgaande uitputting en verontreiniging van de schepping vergt echter hogere prijzen voor de consument en vermindert de mogelijkheden tot economische groei of sluit die zelfs uit, zie het onlangs verschenen rapport van het Wetenschappelijk Instituut "Schepping en Rentmeesterschap".

Hoe verwerken we dat?

In de vacua die in Oost-Europa door het wegvallen van de planeconomie zijn ontstaan, krijgt her en der het meest brute en primitieve kapitalisme vrij spel en zakt in sommige landen het levenspeil van het merendeel van de bevolking tot aan en in een uitzichtloze armoede. En met het uiteenvallen van de centraal geleide staten herleeft in vele regio's het meest barre en fanatieke nationalisme van de vorige eeuw. Het voormalige Joegoslavië laat daarvan treurige en onmenselijke voorbeelden zien. Wij bezien dat alles met verbijstering, maar reageren te traag en te aarzelend. In 1992 bedroegen de Nederlandse uitgaven ten gunste van Oost-Europa minder dan 1/60 van onze afdracht aan de EG. Wij beseffen nog te weinig hoezeer medemenselijkheid en eigenbelang ons nopen Oost-Europa evenzeer met geld en deskundigheid te

Drs. M. Beinema

steunen als de "oude" ontwikkelingslanden. Evenzeer, maar niet in mindering op die ontwikkelingssamenwerking.

In ons concept-verkiezingsprogramma wordt zeker wel aandacht geschonken aan deze uitdagingen. Ook in dat opzicht is het een verdienstelijk ontwerp, maar niet onverbetterlijk. Het is derhalve te hopen, dat de partij de "benaderingen" in diverse hoofdstukken nog wat concreter en radicaler in de artikelen zal vertalen. Maar dat vergt dan een nadere financiering en legt dus zwaardere lasten op onze samenleving als geheel.

Hoe die lasten op te brengen en te verdelen?

Met welke verdeelsleutel onze portemonnees te openen en de schatkist extra te vullen? De Bijbel bevat gelukkig geen precieze aanwijzingen voor inko-

menspolitiek. Maar de Bijbel biedt ons goddank wel wetten en wijsheden die navolging verdienen en die we niet mogen ontcrachten door ze te vergeestelijken.

**De Bijbel biedt ons
goddank wel wetten
en wijsheden die
navolging verdienen
en die we niet
mogen ontcrachten
door ze te
vergeestelijken.**

Uit de gelijkenis die handelt over de penningen van de arme weduwe, is dus geen tabel af te leiden met de gewenste lastenverdeling over de diverse inkomensgroepen in Nederland. Maar ik kan mij met de slechtste wil van de wereld niet aan de indruk onttrekken, dat daarin wel een beginsel wordt aangeduid, dat niet alleen in de tempel toen, maar ook in onze maatschappij nu een wegwijzer moet zijn, die duidelijk een richting aangeeft. En die richting lijkt mij bij voorbeeld niet te zijn verlagings van het hoogste tarief van de inkomstenbelasting.